

Nr 262.

Av herr **Rosén**, *angående ifrågasatta ändringar i gällande bestämmelser rörande skogsaccis.*

Enligt regeringsförslaget och andra hittills kända förslag till kommunalskattefrågans lösning skulle skogsaccisen komma att helt eller delvis upphöra. Då det enligt min mening icke anförts något bärande skäl, varför denna skatt skulle upphöra, anser jag, att skogsaccisen fortfarande bör utgå oförändrad. Den erinran, som gjorts, att den kommunala inkomstskatten av skogsbruk kommer att ersätta skogsaccisen, finner jag icke tillfredsställande, ty enligt min uppfattning blir det så gott som omöjligt för ett bolag, som äger skogar i ett flertal socknar och som förädlar virket från dessa skogar vid ett vid kusten beläget sågverk, att kunna beräkna huru stor del av inkomsten, som belöper sig på avverkningarna i de olika socknarna. Jag fruktar sålunda, att skogskommunerna komma att bliva i viss mån lidande på den föreslagna ändringen, och den inkomst, som de hittills under några år uppburit av skogsaccisen, är fortfarande välbehövlig.

I detta sammanhang torde måhända böra erinras därom, att inkomsten av skogsaccisen icke oavkortad tillfaller de norrländska kommunerna, ty numera går en viss del av denna accis till sydligare delar av landet såsom bidrag till skogsvårdsbefrämjande åtgärder därstädes, och detta bidrag lär måhända även i fortsättningen vara behövt.

På grund av det anförda får jag hemställa,

att riksdagen måtte avslå samtliga förslag, som avse ändringar i nu gällande bestämmelser rörande skogsaccis.

Stockholm den 7 april 1920.

Gustav Rosén.